

סיפורי

מעשיות גליון

לשלחן השבת

פרשת
במדבר
ד' סיון שנת תשפ"א
לפ"ק
שנה 1, גליון 16

יוצא על ידי מוסדות היכל הקודש הרמ"ב

שבת קודש פרשת טהרה, שנת תשפ"א לפרט קטן, ראש הישיבה שליט"א שבת בווייליאמסבורג יע"א; בוקר לאחר התפילה ב'קידושא רבא' ראש הישיבה שליט"א המשיך את השיעור בספורי מעשיות, מעשה ט, מחכם ותם.

ראש הישיבה שליט"א חזר על חלק מהסיפור שכבר נלמד בשבוע שעבר.

רבינו הקדוש ומספר:

והנה נשליך כעת את מעשיה החכם, ונתחיל לספר במעשה התם.

בכל מילה בסיפורי מעשיות טמונה כוונה מיוחדת. רואים דבר מעניין, רבינו אומר כאן: "והנה נשליך כעת את מעשה החכם, ונתחיל לספר במעשה התם", אבל אחר כך כשרבינו חוזר לספר על החכם, שם רבינו לא משתמש בלשון: והנה נשליך כעת את מעשה מהתם, ונתחיל לספר במעשה החכם", מדוע רבינו משנה את הלשון? רק רבינו מלמד אותנו בזה,

והנה נשליך - יכולים לומר רק בסיפור של ה'חכם', כי את הסיפור של ה'תם' אסור להשליך, עם התם צריך לחיות, צריך לחקות את התם, לחיות איך שהוא חי את חייו שתמיד הוא היה מאושר עם מה שיש לו, ואף פעם לא הסתכל על אחרים, לכן רבינו אומר את זה רק פה אצל החכם.

התם הנ"ל למד מלאכת רצענות, ומחמת שהיה תם, למד הרבה עד שקבל, ולא היה פקני כהאמנות בשלמות. ונשא אשה.

זה הסימן הראשון אם האדם הוא יהודי כשר אם הוא נושא אישה, כי כל זמן שהאדם הוא פלג גוף הוא לא יכול להיות שמור מעבירות רחמנא לצלן.

וזה היה אצל רבינו יסוד היסודות שחייבים להתחתן, רבינו הקפיד מאוד שלא יגיעו אליו לפני החתונה, רבינו היה אומר לבחורים: "תחזור עם טלית"; כי רק עם אישה יכולים

פינת החינוך

מתוך הקונטרס "היהדות היא יפה"

היופי של חיים יהודיים

גם צריכות המורות להמחיש לתלמידות את היופי של חיים יהודיים, חיים יהודיים זה משהו אישי וצנוע, ישנם אנשים שכל החיים שלהם זה רק כדי להראות לאחרים את החיים שלהם אמרתי לצלם שמצלם בחתונות בישיבה: אתה יכול לעשות תמונות מהחתן והכלה, אבל רק תמונות עדינות, תמונות שיוכלו להראות לילדים", למי תראי את התמונות מ'חדר יחודי' לחברות שלך? זה הרי מנוולות! למה את צריכה את כל התמונות האלו? - כדי לגרום לכאבי בטן לאחרים שיחשבו שיש לך חיים!?

אני לא יודע כמה שנים תהינה מורות, אני לא יודע כמה כח יהיה לכן לזה, אבל הכמה שנים האלו שאתן עוזרות לבנות ישראל לגדול ומכניסות בהן טעם ביהדות; כל חיוך, כל מילה טובה, כל דיבור יפה

שמדברים עם בת - ילווה אתכן כל החיים כאשר יהיה לכן בית עם ילדים.

הזכות שלכן מאוד מאוד גדולה, השם יתברך יעזור שיהיה לכן הרבה הצלחה וכח להחדיר בילדים את כל הדברים היפים, אמן.

שאלות ותשובות קצרות של מחנכות עליהן ענה ראש הישיבה שליט"א

שאלה: מה עושים עם ילדה המביאה באופן קבוע להפסקת עשר דברים לא שגרתיים, אוכל יקר וכדומה, דבר שיוצר תחרות אצל בנות אחרות לחקות אותה?

תשובה: צריך לומר יפה לאמה שאי אפשר להגיע לבית הספר עם כזה אוכל להפסקת עשר כי זה גורם שבנות אחרות ירצו לחקות זאת, ואם היא תמשיך להביא כאלו ממתקים וכדומה להפסקת עשר יצטרכו לקחת זאת ממנה.

שאלה: לחזור שוב ושוב ולומר לילדים: "אסור לדבר כעת" וכדומה, זה נקרא להציק או לבייש ילד?

תשובה: אני רואה שאתם מאוד זהירים, אתם כבר חושבים שכל דבר נקרא 'להציק', כל דבר נקרא 'לבייש', ישנה מורה המגיעה בכל יום לבכות במשרד שהיא לא יודעת מה לעשות, היא עסוקה כל הזמן בלומר לבנות "תהיו בשקט", היא חוששת שהיא מביישת □ אני רוצה לשאול אתכן "אתן לא שומעות את הדרשות בישיבה? כמה פעמים אני אומר בדרשות: "אי אפשר לדבר בשיעור!" מוהרא"ש יכל אפילו לשאול בשיעור: "מדוע הגעת לשיעור, הגעת לשיון פה!?", מלומר לילדים לא לדבר בכיתה לא צריכים להרגיש רגשות אשמה, כי זה לבד בונה אותם, כך הם ידעו איך לדבר לילדיהם בעתיד, הם ידקלמו את זה גם, 'להציק' הכוונה שאומרים לילד אתה 'משוגע' או מילה מכוערת אחרת, 'להכאיב' הכוונה כשאומרים לילד 'ממך כבר לא יצא כלום', כאלו מילים מזיקות, אבל לומר לילד 'לא לדבר באמצע השיעור' - זה חינוך.

השם יעזור שתהיה לכן סייעתא דשמיא. אמן.

להיות קדושים ולהינצל מעבירות.

מאוד חשוב להתחנך בגיל צעיר, כמו שמצינו בגמרא שהאמורא הקדוש רב חסדא התפאר בפני החכמים - חבריו (קידושין כט:): "האי דעדיפנא מחבראי, דנסיבנא בשתסר", זה שאני יותר מחברי, זה כי התחנתני בגיל צעיר - בגיל שש עשרה (גיל שש עשרה הכוונה מה שאנו מכנים חמש עשרה, בתחילת שנת השש עשרה), "ואי נסיבנא בארביסר הוה אמינא ליה לשטן: גירא בעיניך", ואם הייתי מתחנך בגיל ארבע עשרה, הייתי יכול להתגרות בשטן ולא הייתי מפחד ממנו, והוא לא היה יכול להכשיל אותי עם עבירות ואני הייתי יותר שמור. ועל זה מוהרא"ש זכרונו לברכה מסר את גפשו כל חייו, לחתן בחורים ובנות בגיל צעיר, ואני מוכן להמשיך בעזרת השם לעשות את זה במסירות גופש, לעשות שידוכים בגיל צעיר, שיעלה לי איזה מחיר שיעלה לי - אני לא יפסיק לעסוק בזה.

והיה מתפרנס מן המלאכה, ומחמת שהיה תם, ולא היה בלי המלאכה, כל-כך על כן היה פרנסתו בדחק גדול ובעצמם, ולא היה לו פנאי אפילו לאכול פי היה צריך תמיד לעסוק במלאכה מחמת שלא היה יכול האמנות בשלמות, רק בשעת המלאכה, בשעה שהיה נזקק במרצע והיה מכניס ומוציא החוט העב של התפירה פדרך הרצענים, אז היה נושך חתיכת לחם ואוכל.

אם יחשבו 'אם הוא עבד כל כך קשה ובקושי יכל להכניס אוכל לפה, כנראה שהוא היה אדם מדוכא', אבל רבינו אומר בהמשך שזה לא היה כך, המנהג שלו היה שהוא היה תמיד בשמחה! ומנהגו היה, שהיה תמיד בשמחה גדולה מאד, והיה רק מלא שמחה תמיד. והיו לו כל המאכלים וכל המשקאות וכל המלבושים. והיה אומר לאשתו: אשתי, תן לי לאכול!

רואים פה דבר מעניין שהתם ביקש הכל מאשתו, כל דבר הוא היה מבקש ממנה: "אשתי, תני לי אוכל", "אשתי, תני לי לשתות בירה", "אשתי, תני לי את המעיל" וכדומה, מדוע הוא ביקש ממנה הכל, הרי הוא יכל לקחת לבד? רק התם רצה לשתף אותה בחיי היום יום שלו, בפעולות היומיות שלו, לכן הוא ביקש ממנה הכל, כדי לחיות איתה באהבה.

והיתה נותנת לו חתיכת לחם ואוכל. אחר-כך היה אומר: תן לי הרטב עם קטניות! והיתה הותלת לו עוד חתיכת לחם ואוכל. והיה משבח ואומר: פמה יפה וטוב מאד הרטב הזה! וכן היה מצויה לתן לו הרטב ושאר מאכלים טובים פיוצא בזה, ובעד כל מאכל ומאכל היתה נותנת לו חתיכת לחם, והוא היה מתענג מאד מזה ושבח מאד את אותו המאכל, פמה הוא מתקן וטוב, כאלו היה אוכל אותו המאכל ממש. ובאמת היה מרגיש באכילתו הלחם טעם פל

מאכל ומאכל שהיה רוצה מחמת תמימותו ושמחתו הגדולה.

וכן היה מצוה: אשתי, תן לי שכר לשתות! ונתנה לו מים. והיה משבח פמה יפה השכר הזה. תן לי הרטב! ונתנה לו מים, והיה משבח גם-כן פנ"ל. תן לי יין וכו' פיוצא בזה! ונתנה לו מים, והיה מתענג ומשבח אותו המשקה כאלו הוא שותה אותה ממש.

רבינו הקדוש הקפיד מאוד שלא ישתו משקה משכר חוץ מבקידוש והבדלה (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן כו), כי השכרות מביאה אל כל הרעות, לכן היו חסידי ברסלב שרצו לשתות יין או בירה, אז במקום זה הם שתו מים וקראו למים: "היין של התם, הבירה של התם", כי התם הרגיש במים טעם כל כך טוב ממש כאילו היה שותה יין או בירה.

וכן במלבושים היה להם בשתפות, לו ולאשתו פעלץ אחד (מעיל פרווה). והיה אומר: אשתי, תן לי הפעלץ! פשהיה צריך ללבוש פעלץ, פגוז לידך לשוק. והיתה נותנת לו. פשהיה צריך ללבוש מוליפ (מעיל עליון) לידך פין אנשים, היה אומר: אשתי, תן לי המוליפ! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה מתענג ממנו, והיה משבח: פמה יפה המוליפ הזה! פשהיה צריך לקאפטיין, פגוז לידך לבית הפנסת, היה מצוה ואומר: אשתי, תן לי הקאפטיין! והיתה נותנת לו הפעלץ, והיה משבח ואומר: פמה יפה ונאה הקאפטיין הזה! וכן פשהיה צריך ללבוש יופא (מעיל עליון מכובד), היתה נותנת לו גם-כן הפעלץ, והיה משבח ומתענג גם-כן: פמה יפה ונאה היופא הזאת, פנ"ל, וכן פכיוצא בזה. והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד.

צריך לשים לב, שרבינו אומר שהתם היה שמח עם מעיל פרווה אחד והוא לא היה צריך א מעיל עליון בנפרד, קפוטה נפרדת און ויפא נפרד, אבל לא שהתם היה לבוש עם בגדים קרועים, כי על זה רבינו הקדוש הקפיד מאוד שיזהרו על הבגדים, כמו שרבינו אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קכז): "הבגדים בעצמן תובעין את האדם אם לא נזהר בשמירתן לכבדן כראוי ולהחזיקן בנקיות".

העיקר מה שרבינו רוצה ללמד אותנו בסיפור הזה שאפילו שהאישה לא בישלה מה שהוא מחבב, או שלא הספיקה להביא את בגדיו מהניקוי יבש וכדומה, שהוא יהיה מאושר במה שיש לו כן, כי כששמחים כבר לא משנה מה אוכלים ושותים, ובמה מתלבשים.

[ראש הישיבה שליט"א נענה ואמר: אם ישגן נשים שמקשיבות בעזרת הנשים, אני רוצה להעיר להן, אל תחשבו שכבר לא צריכים לבשל לבעלים, לא צריך לעשות כלום... עכשיו מדברים לבעלים, שהם יצייתו לרבינו "אם אין כלום" כשהאישה לא הספיקה להביא את הבגדים או לבשל אוכל, אבל בוודאי הנשים

צריכות לבשל ולעשות את כל מה שעליהן].
בְּשִׁיהָ גּוֹמֵר הַמְּנַעַל, וּמִן הַפֶּתַח הִיא לֹא שָׁלֵשׁ קְצוּוֹת.

אם התם היה כזה אדם בלתי מוצלח שלנעליו היו שלשה קצוות, יכולים כבר להבין להבין איזה סוג אישה היה לו, איזה אישה הוא כבר יכול לבחור לעצמו, מן הסתם אשתו גם היתה אישה עם שלשה קצוות... אבל הוא המשיך לחיות איתה ביחד באהבה.

את זה אנו צריכים להחדיר בעצמנו שיש דרך לחיות עם כל אחד באחדות, רבינו מלמד אותנו את הדרך איך לחיות עם השני אפילו שהוא שונה בטבעו, כי כך השם ברא את העולם שלכל בן אדם יש את הטבע שלו את הדרך איך שהוא חושב, ושום בן אדם לא חושב כמו השני, כמו שחכמינו זכרונם לברכה אומרים (סנהדרין לח):
"להגיד גדולתו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, שאדם טובע פמה מטבעות בחותם אחד וכולן דומין זה לזה, אבל הקדוש ברוך הוא אטובע כל אדם בחותמו של אדם הראשון ואין אחד מהן דומה לחבירו",

וזה נאמר הן 'בבין אדם לחבירו', יכולים להיות טובים עם כל אחד אפילו שלא שווים לשני, ויש טבע שונה מהשני וכדומה, כמו שרואים בסיפור, איך שהחכם והתם אהבו מאוד זה את זה אפילו שהם היו מאוד שונים אחד מהשני, אחד היה אדם יותר חכם והשני היה תם, אדם פשוט.

טיפוס תמים...

וזה נאמר גם על 'בין איש לאשתו', כל בעל ואישה יכולים לחיות בשלום אפילו שהם שני הפכים, לדוגמה, אחד הוא יותר 'חס', ממחר וחם מזג, והשני יותר 'קר' ורגוע, או שאחד יותר 'מהיר' והשני יותר 'איטי', או שאחד יותר חריף והשני יותר 'פשוט', טיפוס תמים... עם כל זה רבינו מלמד אותנו שעדיין יכול שיהיה שלום בית, ויכולים לחיות ביחד ושיהיה חיים טובים.

אנשים טועים בזה, אנשים חושבים שיכולים לחיות בשלום רק כשלשניהם יש אותן דעות ואותו אופי, ושניהם אוהבים אותם מאכלים, ושניהם אוהבים את אותה מוזיקה וכדומה, אבל רבינו אומר הפוך, רבינו אומר (ליקוטי מוהרי"ן, חלק א', סימן פ): מהו שלום? "שמחבר תרי הפכים, שלום הוא כשמחברים יחד שני טבעים הפוכים וחיים ביחד, כמו שכתוב (איוב כה, ב): "עושה שלום במרומיו", רבינו אומר: "כי זה המלאך מאש, וזה ממים", "שהם תרי הפכים; כי מים מכבה אש, והקדוש ברוך הוא עושה שלום ביניהם ומחברם יחד", רואים פה שזה עיקר השלום, לחבר שני דברים הפוכים, עין שם.

וכך רואים גם שאצל זוג אחד, שאחד הבעל הוא 'אש', אופי יותר חזק, והאישה היא 'מים' - טבע יותר רך, לעומת זאת אצל השני זה - האישה היא 'אש' והבעל הוא 'מים', אבל שלימות היא כששניהם רוצים דבר אחד: להקים בית כשר, דורות יהודיים כשרים, ילדים ונכדים שיעבדו את השם יתברך.

אברך שעובד במשרד ביחד עם מזכירה אומר לי (כשמדברים עם אנשים רואים לצערנו היכן אנשים שקועים, השם ישמרינו): "הלוואי שהייתי יכול להתחתן עם המזכירה, היא בדיוק היתה טובה בשבילי, היא אוהבת את אותה מוזיקה כמוני ואת אותו אוכל"... - אבל זה לא 'שלום בית' ששניהם חושבים אותו דבר ויש להם את אותו טבע, שלום הוא דווקא כשמחברים שני טבעים שונים וחיים יחד.

איך אפשר לזכות לחיות ביחד עם האישה כשהיא חושבת אחרת ממך ויש לה טבע שונה ממך? שמבקשים מהשם כל יום: "ריבוננו של עולם תעזור לי שיהיה הבנה ואהבה ביני לבין אשתי", כך הכל ישתנה לטובה.

מסופר בחז"ל (יבמות סג): על אשת רב חייא שהייתה מצערת אותו מאוד, היא היתה שולחת ילד לבית מדרש לשאול אותו מה הוא רוצה לארוחת ערב, ומה שהוא אמר היא עשתה הפוך, כשהוא ענה: "אני רוצה שעועית" היא עשתה דווקא אורז, וכשהוא ענה: "אני רוצה אורז", היא הכינה שעועית דווקא. וזה הכאיב לו מאוד, וכך זה הכאיב גם לילדיו, מדוע אמא לא נותנת לאבא לנשום קצת, מדוע היא צריכה לעשות תמיד הפוך ממה שהוא מבקש, החליט הבן שהוא יעשה משחק עם אימו, והוא שאל את אביו: "אבא מה אתה צריך היום?" ואביו ענה: "היום אני צריך שעועית, זה טוב לי למעיים", אז הוא הלך לאימו ואמר: "אבא אמר שהיום יהיה לו טוב אורז או תפוחי אדמה, אבל לא שעועית", והיא הלכה והכינה במיוחד שעועית, הוא מגיע הביתה ורואה שאמא הכינה שעועית, והוא התענג בזה והודה להשם: "תודה לך השם שאשתי בישלה את מה שאני מחבב", ביום הבא הבן הגיע לשאול את האבא "מה אתה צריך היום?" וענה: "היום אני צריך חלבי, קצת לבן ויוגורט", אז הלך לאמו ואמר: "אבא אמר שהיום את יכולה להכין לו דגים או בשר אבל לא חלבי, לא לבן או יוגורט", והיא הלכה ובדווקא הכינה חלבי, לבן ויוגורט, והוא שוב התענג והודה להשם: "תודה לך השם שאשתי עוד פעם בישלה את מה שאני מחבב", ואמר לבנו: "אתה רואה, אמא נהיתה יותר טובה, היא כבר עושה את כל מה שאני מבקש", אז בנו ענה לו: "אמא לא נהיתה יותר טובה, רק אני משחק

איתה, אני אומר לה הפוך ממה שאתה מבקש כדי שהוא תעשה מה שאתה מבקש", אז אביו אמר לו: "אסור לעשות זאת, תזהר בכבוד אמא! תזהר בכבוד אמא! דיינו שמגדלות בנינו, ומציל את אותנו מן החטא".

שואלים כולם קושיה חזקה, מדוע הפריע לרבי חייא שבנו משחק על אמא שלו, זה הרי היה תכנית טובה איך להסתדר עם הבעיה בלי שהאמא תצטער מזה? רק התשובה היא, שרבי חייא רצה ללמד את בנו כיצד חיים עם אישה, שאי אפשר להסתדר עם האישה על ידי שעושים דברים מאחורי גבה, לסובב אותה וכו'; יכול להיות שבמקרה הזה זה דווקא עצה טובה, זה באמת יכול להצליח טוב שהאמא לא תקלוט בכלל מה שמסובבים אותה, אבל אי אפשר לחיות עם האישה בדרך כזו, ובמקרים אחרים זה לא יעבוד, לכן הוא לימד את בנו שלא יעשה זאת יותר.

מוהרא"ש זכרונו לברכה היה אומר: שלא שייך לומר 'אי אפשר שיהיה לי שלום בית כי יש לי אישה מסוג אחר וכו'', שלום בית זה דבר שיכול להיות לכל אחד, כשמדברים יפה לאישה, ומבקשים הרבה מהשם שיהיה שלום בית - אזי עוזר השם ומקבלים חיים יפים עם האישה.

כי לא היה יכול האמנות בשלמות, כנ"ל, היה לוקח המנעל בידו והיה משבח אותו מאד, והיה מתענג מאד מלפניו והיה אומר: אשתי כמה יפה ונפלא המנעל הזה! כמה מתוק המנעל הזה! כמה מנעל של דבש וצוקיר המנעל הזה! והיתה שואלת אותו: אם כן מפני מה שארי רצענים נוטלים שלשה זהובים בעד זוג מנעלים, ואתה לוקח רק חצי טאלער (הינו זהוב וחצי)? השיב לה: מה לי בזה? זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי, ועוד: למה לנו לדבר מאחריים?

מוהרא"ש זכרונו לברכה כותב הרבה פעמים במכתבים (ספרי ישאלות ותשובות אשר נבחל, וספרי ישאלות ותשובות ברסלב), שכל הבעיות והצרות מתחילות כשאדם מסתכל על אחרים, מתחילים לקנאות באחרים, וחושבים: 'הוא יותר ממני', 'הוא התחתן יותר טוב ממני', 'הוא יותר מוצלח ממני', 'להוא יש יותר כסף ממני', הוא מצליח ממני וכו' וכו', אבל כשחיים כמו התם שלא הסתכל על אחרים רק חזר תמיד את המשפט: "ומה לי בזה? זה מעשה שלו, וזה מעשה שלי!", ועוד: למה לנו לדבר מאחריים?", אז ניצלים מכל הצרות והבעיות.

כל זמן שאדם לא מקורב לצדיק הוא עסוק בלהסתכל על אנשים אחרים, אבל כשאדם זוכה ומתקרב לצדיק הוא מקבל 'שפלות', כמו שרבינו הקדוש אומר (ליקוטי מוהר"ן, חלק ב', סימן עב): שכשמגיעים אל הצדיק נופלת על האדם

שפלות, אדם צריך להסתכל על עצמו עם אמת, לא לראות את עצמו, יכולים ללכת לבושים עם קאפטן, עם שטריימל וכו' וכו' ואדם חושב כבר שהוא מי יודע מה... אבל אצל הצדיק מתוועדים לאמת, מי אני, ואז מפסיקים להסתכל על אחרים, ומתחילים להיות עסוקים רק עם עצמנו, מחפשים לתקן מה שצריך לתקן וכבר לא עסוקים באחרים.

את זה כל אדם יכול לראות בעצמו, כל זמן שהאדם מסתכל רק על עצמו הוא שמח 'ברוך השם יש לי את החליפה שלי', 'ברוך השם יש לי את השטריימל שלי', אבל מיד כשמתחיל להסתכל על אנשים אחרים מתחיל הראש שלו להסתחרר עם כל המחשבות הרעות, 'להוא יש קפטן הרבה יותר יפה משלי', 'להוא יש שטריימל יותר יפה ממני', וזה לא נותן לחיות, זה לא נותן לו להיות בשמחה מהחיים הנפלאים שיש לו. לכן אדם צריך לבקש הרבה מהשם: "רבנו של עולם תעזור לי שאחיה כאלו חיים כמו התם, שאסתכל רק על עצמי, שאני ידע 'שזה מעשה שלו וזה מעשה שלי, ומה לנו לדבר על אנשים אחרים'".

הלא נתחיל לחשב כמה וכמה אני מרויח במנעל זה מיד ליד: העור הוא כבד, הזפת והחומים וכו', ככה, וישארי דברים פיוצא בזה, ככה, לאפקים, ככה; ועתה אני מרויח מיד ליד עשרה גדולים, ומה אכפת לי רוח כזה מיד ליד? והיה רק מלא שמחה וחדוה תמיד.

את זה אנו צריכים לחקות, שאם לאישה יש שלש קצוות, התפילה עם שלש קצוות, הלימוד הוא עם שלש קצוות, והכל מסביב גם עם שלש קצוות - אני נשאר בשמחה, אני מסתכל על הדברים הטובים שיש בי כן, וכשמתנהגים עם הנהגה זו, לשמוח עם קצת טוב שיש, אזי יש הצלחה ויגיעו יותר גבוה מכל אחד, כמו שהתם נהיה לבסוף השר על כל השרים.

אם נחיה עם זה יהיו לנו חיים יפים

השם יתברך יעזור שנציית לרבינו ויהיו לנו חיים טובים אמן

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

שיחה

לאחר השיעור ניגש אברך אל ראש הישיבה שליט"א ואמר: "היה שיעור כל כך יפה, היה דיבורים מופלאים ויפים וקיבלתי מאוד חיות מזה", וראש הישיבה שליט"א ענה לו: "זה לא מספיק רק לשמוע את זה, צריך לחיות עם זה, צריך להכניס את הדיבורים לתוך הלב!"